

РЕШЕНИЕ

№ 3900

гр. София, 13.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 18.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **9766** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 29, ал. 6 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /ЗДРДОПБГДСРСБНА/.

Образувано по жалба на Л. С. З., ЕГН- [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица] срещу Решение №2-1860 от 14.09.2020 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /КРДОПБГДСРСБНА, Комисията/, с което е установена принадлежността му към органите на Държавна сигурност.

Релевира се, че при издаване на посоченото решение, Председателят на Комисията не се е съобразил с обстоятелството, че на 01.11.2016 год. в отговор на запитване от страна на Директора на Дирекция „Б. сигурност и Зки“ БНБ, за извършване на проверка за надеждност в изпълнение на § 18. от ЗЗКИ, КРДОПБГДСРСБНА е издала Решение № 2-753 от 01.11.2016 г., в което е отразена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, а именно, че работил като щатен служител в посочените структури от 26.01.1987 год. на длъжност „разузнавач“, а от 06.09.1988 г. преназначен на длъжност ст. разузнавач, което е отменено с Решение на Административен съд- София-град № 2952 от 02.05.2019 г. по адм.дело № 9957 по описа за 2018 год., оставено в сила с Решение № 5149 от 29.04.2020 г. по адм.дело № 7015 по описа за 2019 г. на Върховния административен съд /ВАС/. Неразбираемо

според жалбоподателя било обстоятелството, че само четири месеца след постановяване на посоченото решение на ВАС е издадено обжалваното в настоящото производство решение, с което отново била обявена принадлежността му към органите на ДС. Изтъква се, че като се е произнесъл отново по искането, Комисията е действала при липса на материална компетентност. Моли съда да постанови Решение, с което обяви нищожността на Решение №2-1860 от 14.09.2020 г. на КРДОПБГДСРСБНА. Претендира разноски.

В жалбоподателят, редовно призован се явява и поддържа жалбата си. Моли съда да отмени обжалваното решение на Комисията. Твърди, че съдът се произнесъл с влязло в сила решение. Изразява категоричната си позиция, че в нито един момент не е бил ангажиран с оперативните структури, сектори и отделения. Претендира адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Комисия за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Моли съда да остави решението в сила като правилно и законосъобразно. В кориците на присъединеното дело имало документ по-малко, в сравнение с документите по настоящото дело, а именно в хипотезата на чл.28 от закона при открит нов документ е констатирано, че е налице служебна карта по ДС №19312, която отразили и в решението, съответно и в присъствената книга при обсъждане на документите на жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд, С. град като взе предвид становищата на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство пред Комисията за разкриване на документите и обявяване принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българска народна армия /Комисията/ е образувано въз основа на писмо с вх. № 6637/31.08.2020 г. от Директор на [фирма]- Държавна агенция „Национална сигурност“ /ДАНС/, в което е посочено, че във връзка с отрита процедура по проучване за надеждност на Л. С. З., ЕГН-[ЕИК] за издаване на разрешение за достъп до класифицирана информация до ниво „Секретно“, на основание чл.45а от ЗЗКИ приложено е изпратено искане и съгласие за проверка в информационните фондове на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия. Приложено е Съгласие на основание чл.43, ал.2 ЗЗКИ от Л. З. от 05.08.2020 г., с което дава такова за започване на проучването му за надеждност до ниво „секретно“. Дава съгласие да му бъде извършена проверка за принадлежност към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия.

С Решение № 2-1860/14.09.2020 г. на Комисията за разкриване на документите и обявяване принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българска народна армия /Комисията/ е установена принадлежност на Л. С. З. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА, основание за разглеждане- „и чл.28 от Закона“. Посочено е качеството на З.- „Щатен служител“; структури, в които е работил- в ДС, УБО; документи, свързани с кариерното му развитие- Със заповед №К-224/26.01.1987 г. е назначен за разузнавач, със заповед

№866/06.09.1988г. е преназначен за ст. разузнавач. Притежавал е служебна карта по ДС №19312. Оспореното решение е взето на редовно проведено заседание на Комисия от 14.09.2020 г. видно от протокол № 30 от същата дата.

По делото е приета административната преписка, както и са приобщени адм.д.№ 9957г./2018 г. на Административен съд- София-град, Трето отделение, 70-ти състав; адм.дело № 7015/2019 г. на Върховния административен съд; адм.д.№11598/2016 г. на АССГ; адм.д. №7950/2017 г. на ВАС.

Видно от приетото по делото Решение № 2-753/01.11.2016г. на Комисията, със същото е установена принадлежността на Л. С. З. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Решение № 2-753/01.11.2016г. е оспорено по съдебен ред. С Решение № 2952 от 02.05.2019 г., постановено по адм.дело № 9957г./2018 г. на Административен съд- София-град, Трето отделение, 70-ти състав, оставено в сила с Решение № 5149 от 29.04.2020 г. по адм.дело № 7015 по описа за 2019 г. на Върховния административен съд /ВАС/, Трето отделение, е отменено по жалба на Л. С. З., Решение № 2-753 от 01.11.2016 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, в частта, в която е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. В мотивите на решението на АССГ е посочено, че документите, въз основа на които е установена принадлежността по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА са: 1. личното кадрово досие на З. /включващо Заповед № К-224/26.01.1987 г., с която е назначен на дл. „разузнавач“ в 5-то управление на ДС /УБО/, акт за встъпване в длъжност „разузнавач“ в 5-то управление на ДС /УБО/, заповед № 866/06.09.1988 г., с която е преназначен на дл. „ст. разузнавач“ при 5-то управление ДС, сл. карта обр.4/; извлечение от заповед № 182/06.12.1979 г. на зам. министъра на вътрешните работи за утвърждаване на типови длъжностни характеристики в системата на МВР по направления ДС и Народна милиция; длъжностна характеристика на дл. „разузнавач“, „ст. разузнавач“ и „инспектор“ в органите на ДС.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна– адресат на оспорения индивидуален административен акт и в 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, считано от датата на връчването му, поради което е процесуално допустима.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение №2-1860 от 14.09.2020 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /КРДОПБГДСРСБНА, Комисията/, с което е установена принадлежност на Л. С. З. към органите на Държавна сигурност.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика /напр. Решение № 2742 от 24.02.2012 г. на ВАС по адм. д. № 6335/2011 г./ са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато

нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление; 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление (например- поради липса на кворум); 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора- т. е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание; 5). Превратното упражняване на власт е порок, водещ до незаконосъобразност като правило и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

На първо място, като безспорен критерий за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни- не пораждат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност”.

Специалният закон е този, който определя кой орган на публичната власт какви актове може да издава, като по този начин създава специализация по материя, а ако е необходимо по място, по степен и по време. Така законът установява предели като очертава граници на действие на административните органи. Волята на държавата се изразява надлежно само от правно установени в закон специализирани компетентни органи чрез волеизявление, което е задължително както за нея, така и за лицата, за които се отнася. Валидността на административния акт е свързана с признатата от закона правна способност на автора на акта да го издаде при упражняване на своите функции. Принципно е положението, че административният орган може да издава валидни административни актове само в кръга на материята, която му е предоставена като правомощие, доколкото компетентността му е нормативно определена. Несъобразяването с материалната компетентност при издаването на административен акт има за последица неговата недействителност в най-тежката ѝ форма- нищожност. Установяването и обявяването на принадлежност на български граждани към органите по чл. 1 от Закона е изрично предвидено нейно правомощие – Комисията е единственият орган, който има правото и е длъжен да осъществява тази дейност при

спазване на установените в закона изисквания. Член 25 от Закона въвежда регламентацията относно документите от информационните фондове, въз основа на които се установява принадлежността на лицата към органите по чл. 1 от Закона, поотделно за всяка от категориите – щатен служител, нещатен служител и секретен сътрудник. Кръгът от лицата, за които е задължително установяване на принадлежност към тези органи е императивно и лимитативно дефиниран от разпоредбите на чл. 9, т. 2 и т. 3 и чл. 26, ал. 1, т. 1–5 ЗДРДОПБГДСРСБНА, при ограничението по чл. 26, ал. 4 от същия закон. Обявяването на тази принадлежност се извършва с решение на Комисията, което се обявява на проверяваното лице, публикува се на интернет страницата на комисията /чл.29/.

Съгласно Тълкувателно решение № 12 от 9.12.2021 г. на ВАС по т. д. № 9/2019 г., ОСС, I и II колегия, Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия няма материална компетентност (извън случаите по чл. 28 от Закона за достъп и разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия) да се произнася с второ и последващи решения с диспозитив „обявява установената и обявена принадлежност“ към органите по чл. 1 от същия закон за конкретно лице, при липсата на нови доказателства, за което вече е влязло в сила нейно решение е установена и обявена такава, предвид императивната разпоредба на чл. 26 от същия закон. В мотивите на същото е прието, че в случай, че хипотезата на чл.28 от закона не е налице, решението на Комисията, с което се обявява установената и обявена принадлежност към органите по чл. 1 от Закона за конкретно лице, при липсата на нови доказателства, за което вече е влязло в сила нейно решение е установена и обявена такава, е нищожно по смисъла на чл. 146, т. 1 от Административнопроцесуалния кодекс– поради липса на материална компетентност. Обявяването на вече установена и обявена принадлежност на едно лице към органите по чл. 1 от Закона е извън правомощията на Комисията и не съставлява волеизявление, с което се взимат предвид обвързващите последици на влезлия в сила предходен административен акт. Това решение представлява недействителен административен акт по причина формиране на неустановено в закон властническо волеизявление. Комисията следва единствено да се позове на стабилния административен акт, щом той вече е налице, но не разполага с правомощие да обяви така установената вече с него и обявена принадлежност. Правомощие за това не произтича и от разпоредбата на чл. 26 от Закона в контекста на конкретиката на лицата, които подлежат на задължителна проверка. С публикуване на решението, с което констатираната принадлежност се обявява, обществеността е информирана, респективно- постигната е целта на закона.

В случая с първото Решение № 2-753/01.11.2016г. на Комисията е установена принадлежността на Л. С. З. към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Това решение на Комисията е отменено с Решение № 2952 от 02.05.2019 г., постановено по адм.дело № 9957г./2018 г. на Административен съд- София-град, Трето отделение, 70-ти състав, оставено в сила с Решение № 5149 от 29.04.2020 г. по адм.дело № 7015 по описа за 2019 г. на Върховния административен съд /ВАС/, Трето

отделение.

С процесното решение Решение №2-1860 от 14.09.2020 г. на Комисията, е установена принадлежност на Л. С. З. към органите на Държавна сигурност, но същото е издадено именно на основание чл. 28 от Закона, като е посочено ново доказателство- „**Притежавал е служебна карта по ДС №19312**“ /повдигнато в по- тъмен цвят/. В този смисъл са и изявленията на процесуалния представител на Комисията в хода на производството.

Съгласно чл. 28 от ЗДРДОПБГДСРСБНА Комисията се произнася служебно, когато се появят нови доказателства за принадлежност към органите по чл. 1 на лица, за които вече се е произнесла.

Доколкото Комисията се основава на чл.28 от закона и изрично е посочено новото доказателство в решението- служебна карта по ДС №19312, респ. с диспозитива не е постановено „обявяване на вече установена и обявена принадлежност“, а се установява принадлежност към органите по чл.1, следва да се приеме, че оспорваният индивидуален административен акт е постановен от материално компетентен орган, в кръга на правомощията, определени в специалния закон- ЗДРДОПБГДСРСБНА поради което не е нищожен на соченото от жалбоподателя основание.

На следващо място, основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва. Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му, което в случая не се констатира.

Отделно от това, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт– липса на волеизявление, абсолютна липса на мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което в случая не е налице. Настоящият съдебен състав намира, че при издаването на обжалвания административен акт е спазена предписаната от закона писмена форма и актът има съдържанието по чл. 29, ал. 2, т. 2 от ЗДРДОПБГДСРСБНА. Решението е подписано от всички членове на Комисията, които са участвали в заседанието ѝ, съгласно приложения препис от Протокол, при нужния кворум /чл.8, ал.2 от закона/. При приемането на решението са спазени и изискванията за кворум по чл. 12, ал.4 от Правилника за дейността на Комисията.

Предвид това в случая не се констатира грубо нарушение на императивни

норми с характер на основни правни принципи, допуснати от административния орган при издаване на акта, влечащи нищожност на същия.

Относно материалната законосъобразност на акта:

Както бе посочено по-горе, с влязлото в сила на АССГ по адм.дело № 9957г./2018 г., е отменено решението на Комисията от 2016 г. за установяване на принадлежността на З. към органите по чл. 1 от Закона. Изводът, който следва от този установен факт по делото е, че със сила на присъдено нещо е установено, че това решение на Комисията е незаконосъобразно. Силата на присъдено нещо на съдебното решение има субективни и обективни предели. Субективните предели на силата на присъдено нещо на съдебното решение са страните по делото- Комисията и З., а обективните предели на силата на присъдено нещо на посоченото решение се разпростират върху решението на комисията, част от което по аргумент от чл. 29, ал. 2, т. 1 от Закона са и документите, въз основа на които е установена принадлежността му. Тоест, със сила на присъдено нещо е установено, че документите въз основа на които е установена принадлежността на З. към органите по чл. 1 с решението от 2016 година, посочени по-горе- личното кадрово досие на З. /включващо Заповед № К-224/26.01.1987 г., с която е назначен на дл. „разузнавач“ в 5-то управление на ДС /УБО/, акт за встъпване в длъжност „разузнавач“ в 5-то управление на ДС /УБО/, заповед № 866/06.09.1988 г., с която е преназначен на дл. „ст.разузнавач“ при 5-то управление ДС, сл.карта обр.4/; извлечение от заповед № 182/06.12.1979 г. на зам.министъра на вътрешните работи за утвърждаване на типови длъжностни характеристики в системата на МВР по направления ДС и Народна милиция; длъжностна характеристика на дл. „разузнавач“, „ст.разузнавач“ и „инспектор“ в органите на ДС (всичките изброени във влязлото в сила съдебно решение), не установяват принадлежност на З. към органите по чл. 1 от Закона. На основание чл. 177, ал. 1, изречение второ от Административнопроцесуалния кодекс, настоящият съдебен състав е длъжен да зачете конститутивното действие на това влязло в сила съдебно решение. Това зачитане изисква от този съдебен състав да изложи съображения относно нов/и доказателства различават ли се по съдържание от вече преценените от съда, постановил влязлото в сила съдебно решение, ако да, какво е различното, различието съществено ли е и защо.

Легална дефиниция на "документ" е дадено в § 1, т. 1 от ДР на специалния закон, а именно всяка записана информация, независимо от материалния ѝ носител, включително информацията в автоматизирани и

комплексни информационни системи и бази данни, от значение обаче за признаване на принадлежност на субекта към органите по чл.1 от закона са годните доказателствени средства за установяване на принадлежност и на които законът придава доказателствена сила. В процесния казус административният орган /Комисията/ като ново доказателство сочи, че З. притежавал служебна карта по ДС №19312. Действително по делото е прието като доказателство в надлежно заверено копие страница от регистър/книга, на която на трето място е налична снимка на лице, срещу която е отразен номер на служебна карта- №19312, серия В; графа дата на издаване- не попълнена; звание- л.т; Име, презиме и фамилия- Л. С. З.; поделение- не попълнено; Серия и номер на паспорта- А2040673; вид на картата- не попълнен; в графа Подпис на получателя или № на писмото, с което е изпратена картата- не попълнена; № на протокола, с който е отразена картата /дата/- не попълнена /л.32 от делото/ и страница наименована „офицери ДС 19030 до 199938“ /л.31 от делото/. Дори да се приеме, че се касае за ново доказателство по смисъла на закона, въпреки вида на същия, както и въпреки това, че не става ясно защо не е представен в предходното окончателно приключило производство, то от същия не се установява принадлежността на З. към органите по чл.1 от закона. За да приеме това, съдът съобрази следното:

Принадлежността на жалбоподателя към органите по чл. 1 от Закона е обявена в качеството му на щатен служител на ДС, УБО. По смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗДРДОПБГДСРСБНА „Щатни служители" са български граждани, осъществявали държавна служба в органите по чл. 1 от ниво оперативен работник, следовател и дознател включително. Разпоредбата на чл. 25 от ЗДРДОПБГДСРСБНА посочва неизчерпателно средствата за доказване принадлежност към органите по чл. 1. По волята на законодателя тази принадлежност се установява въз основа на документи, съдържащи се в информационните фондове, които са различни за щатен служител, нещатен служител и за секретен сътрудник на органите по чл. 1, изброени съответно т. 1, 2 и 3 на ал. 1 от чл. 25 от закона. Анализът на чл. 25 от Закона сочи, че изброяването на посочените в него документи е алтернативно, а не кумулативно.

Несъмнено, в закона не е разписано да се дава морална оценка на извършваната дейност и такава никога не е изисквана. Когато обаче лицето, засегнато от решението на Комисията отрича принадлежността си към органите по чл. 1 от Закона, в тежест на ответника в съдебното производство е да докаже обратното. Да се приеме противното, означава допуснатия в закона съдебен контрол върху решенията на Комисията, да се сведе единствено и само до констатация от страна на съда за

фактическото наличие или не на изброените в решението документи, без да се преценява техния вид, съдържание и да се правят изводи във връзка с евентуалното им оспорване. Подобно процесуално поведение на съда би било в грубо нарушение на конституционно закрепеното право на защита на лицата.

Действително, Комисията няма задължение да изследва, дали лицето реално е провеждало агентурна дейност или не, но чл. 9, т. 1 от Закона ѝ възлага задължение за анализ и оценка на откритите документи, от което следва, че законът не възлага на Комисията само регистрационни правомощия, а отива отвъд това. Този извод следва и от разпоредбата на чл. 28 от Закона, в която се говори за "доказателства". В хипотезата на чл. 28 от Закона, Комисията е тази, която следва да прецени дали новите документи са релевантни доказателства.

Според чл. 29, ал. 2 от закона, решението, с което се установява и обявява принадлежност на лице към органите по чл.1 ЗДРДОПБГДСРСБНА се основава на документи, свързани с кариерното развитие на лицето и структурата и структурите, в които е работило, ако се отнася до щатен или нещатен служител, и структурата или структурите, в които е осъществявано сътрудничеството и качеството, в което е осъществявано сътрудничеството, ако лицето е секретен сътрудник. Не е налице законова възможност за Комисията да събира допълнителни доказателства, а дължи произнасяне по предоставените такива от органите по чл. 16 от Закона. Това обаче не освобождава административния орган, съобразно изискването на чл. 9 ЗДРДОПБГДСРСБНА да извърши оценка и анализ на наличните доказателства съдържащи информация за дейността на органите по чл. 1 ЗДРДОПБГДСРСБНА.

В настоящия случай, от така ангажираното от ответника ново доказателство е видно, че е налице вписване в регистър/книга, със снимка на лице, срещу която е отразен номер на служебна карта- №19312, серия В; звание- л.т; Име, презиме и фамилия- Л. С. З.; Серия и номер на паспорта- А2040673. Т.е. дори да се приеме, че на жалбоподателя е издадена служебна карта с посочения номер, въпреки че липсва дата на издаване, подпис на получателя и № на писмото, с което е изпратена картата с посочения номер, т.е. липсват доказателства, че е станала притежание на жалбоподателя, то това не влече автоматично до извод, че същият е осъществявал дейности, съответстващи на тези, посочени в длъжностната характеристика на заеманите от него длъжности „разузнавач“ и „старши разузнавач“.

Посоченият документ не е и сред изброените в чл.25, т.1 от закона, а именно „за щатен служител- с данни от неговото лично кадрово дело,

щатните разписания или ведомостите за получавани възнаграждения“. При това положение представеното ново доказателство не може да обоснове извод за принадлежност на жалбоподателя към структурите и органите по чл.1 от закона, какъвто е направен в оспореното решение на Комисията. Априори, в случая не може да се изведе различен от предходния влязъл в сила съдебен акт извод относно установяване на принадлежността към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на 3..

Предвид така установеното, настоящата инстанция намира, че незаконосъобразно е извършено задължително установяване на принадлежността към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА на жалбоподателя.

По изложените съображения съдът намира, че решението, с което е обявена принадлежността на Л. З. към органите по чл.1 от закона, се явява материално незаконосъобразно и несъответно на целта на закона, поради което следва да бъде отменено.

По разноските по производството:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК и чл. 226, ал. 3 от АПК на жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски по делото. От ответната страна по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК, своевременно е направено възражение за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение преди приключване на устните състезания по делото. Претендираното възнаграждение в настоящия случай, съгласно представени договор за правна помощ е в размер на 700 лв., с отразяване-платена в пълен размер към момента на подписване на договора. Съдът намира възражението за прекомерност на адвокатско възнаграждение на ответника за основателно, като счита, че следва да определи размера, съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 500 лв., предвид и на действителната фактическа и правна сложност на делото. При това положение ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноски в размер на общо 510 лева, от които 10 лева платена държавна такса и 500 лева, платено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното, Административен съд София- град, Трето отделение, 73- ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Л. С. З., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [улица], Решение № 2-1860 от 14.09.2020 г. на Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на

български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия, с което е установена и обявена принадлежността му към органите по чл. 1 от ЗДРДОПБГДСРСБНА.

ОСЪЖДА Комисията за разкриване на документите и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия да заплати на Л. С. З., ЕГН: [ЕГН] сумата от 510 лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: